

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14C/75/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112211529
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2016:8112211529.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Eduardom Valenčinom v právnej veci žalobcov v 1. rade: W. Q., N.. X.X.XXXX, bytom W., F. XX, právne zastúpený: JUDr. Michal Feciľak, advokát so sídlom Jesenná 8, Prešov, v 2. rade: J.. W. K., N.. X.XX.XXXX, bytom W., Ď. XX, právne zastúpený: JUDr. Ladislav Lukáč, advokát so sídlom Hlavná 19, Prešov, proti žalovanému: Prešovský samosprávny kraj so sídlom v Prešove, Námestie mieru 2, Prešov, zastúpený: Správa a údržba ciest Prešovského samosprávneho kraja, so sídlom Jesenná 14, Prešov, IČO: 37 936 859, o náhradu za užívanie nehnuteľností takto

rozhodol:

žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 8.645,12 EUR spolu s 9,5 %-tným ročným úrokom z omeškania od 22.2.2007 do zaplataenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu v 1. rade z a m i e t a ,

žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi v 1. rade trovy konania v sume 4.219,50 EUR, na účet právneho zástupcu žalobcu v 1. rade, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu 8.645,12 EUR spolu s 9,5%-tným ročným úrokom z omeškania od 22.2.2007 do zaplataenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu v 2. rade z a m i e t a ,

žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi v 2. rade trovy konania v sume 4.345,61 EUR, na účet právneho zástupcu žalobcu v 1. rade, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobcovia, ktorí boli v rozhodnom období od 17.1.2005 do 16.1.2007, ktoré je predmetom žaloby, podieloví spoluvlastníci parcely KN C č. XXXX/XX, k.ú. B. (každý z nich v podiele 1/2), na ktorej sa nachádza cesta III. triedy, uplatnili žalobou súdu podanou dňa 16.1.2007 voči žalovanému nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia vo výške nájomného za užívanie predmetnej parcely, každý zo žalobcov po 11.358,84 EUR (pôvodne 342.196,50 Sk). Uznesením zo dňa 24.10.2013 súd pripustil zmenu (rozšírenie) žaloby o 14,25%-tný ročný úrok z omeškania z uplatnenej istiny vo vzťahu k obom žalobcom od 16.1.2007 do zaplataenia.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Poukázal na to, že cesta bola vybudovaná na pozemku, ktorý v tom čase patril štátu, a teda štát budoval cestu na svojom pozemku na základe príslušného územného rozhodnutia a stavebného povolenia. Vyslovil tiež názor, že parcela KN C č. XXXX/XX vo výmere 1 578 m², na ktorej cesta stojí, nemala byť predmetom dražby ako súčasť prevádzkovej jednotky, pretože organizácia, ktorej prevádzková jednotka patrila, túto parcelu neužívala, keďže na nej bola zriadená cesta, ktorá už predtým

bola odovzdaná do užívania (kolaudačné rozhodnutie zo dňa 12.2.1992, právoplatné 9.3.1992). Napriek tomu sa jej vydražiteľmi, vrátane sporného pozemku, na základe protokolu o predaji prevádzkovej jednotky zo dňa 11.3.1992 stali V. V. P. M. V. - B., od ktorých ju v rámci konkurzu odkúpili žalobcovia. Poukázal tiež na to, že cesta slúži verejnosti a žalovaný sa nijakým spôsobom neobohacuje na úkor žalobcov, nemá žiaden zisk z danej cesty, má len výdavky na jej správu a údržbu.

Súd v prejednávanej veci na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobcovia boli v rozhodnom období podielovými spoluvlastníkmi parcely KN C XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 1578 m² zapísanej na LV č. XXX K.Ú. B., každý z nich v podiele 1-ice (v súčasnosti parcela č. XXXX/XX vo výmere 291 m² a parcela č. XXXX/XX vo výmere 1 287 m², k. ú. B., ktoré už nie sú vo vlastníctve žalobcov). Vlastníctvo nadobudli od predávajúceho M. V. - B. v rámci konkurzu na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30.7.1998, ktorej vklad bol povolený pod V XXXX/XX dňa 5.8.1998. Prevádzaná nehnuteľnosť bola znalcom J. N. ocenená na sumu 33.848.461,-Sk, konkurzný súd však stanovil kúpnu cenu na sumu 8.000.000,-Sk.

Predchádzajúcimi vlastníkmi sporného pozemku boli vydražiteľia V. V. P. M. V. - B., ktorí vydražili prevádzkovú jednotku - W. D. N. L. W. XX M. W., vrátane spomínaného pozemku, ktorý bol vedený na LV č. XXX vo vlastníctve K. Š. W. W. Vyplyva to z potvrdenia o predaji prevádzkovej jednotky zo dňa 11.3.1992, pričom k verejnej dražbe došlo dňa 9.2.1992. Skutočnosť, že pôvodne bol vlastníkom predmetného pozemku štát vyplyva aj z úplného výpisu z LV č. XXX k.ú. B.. Na LV č. XXX kat. úz. B. boli pôvodne vedené parcely KN XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X P. XXXX/X, ktoré nadobudli vydražiteľia (V.) a od nich žalobcovia. Parcela KN C XXXX/XX vznikla odčlenením z týchto parciel geometrickým plánom Geomapu Prešov č.XXX/XX zo dňa 18.8.1998.

Na parcele KN XXXX/XX sa nachádza cesta III. triedy č. 068010-privádzač na D1 Prešov - Ličartovce. Táto cesta bola stavaná v rokoch 1983 až 1992. Dňa 24.8.1982 MsNV odbor výstavby a územného plánovania v Prešove vydal pod č. Výst. XXX/XX-K. územné rozhodnutie o umiestnení tejto stavby, okrem iného aj na parcele č. 3145. Stavebné povolenie vydal ONV - odbor dopravy v Prešove pod č. Dop. XXXX/OD-XX dňa 14.3.1983 a kolaudačné rozhodnutie bolo vydané Obvodným úradom v Prešove č. Y.-W.-XXXX/XXXX dňa 12.2.1992. V čase výstavby tejto komunikácie vrátane jej ukončenia 17.9.1991 bol vlastníkom parciel KN XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X P. XXXX/X Československý štát - Y. K., X., C. Prešov. Vyplyva to z úplného výpisu LV č. XXX k.ú. B. (č.l. 131 spisu pôvodne vedeného pod sp. zn. 11C/9/2007- ďalej len pôvodný spis).

Na parcelách, ktoré sú predmetom konania sa nachádza nielen samotná pozemná komunikácia, ale aj príľahlý chodník, pričom zo stanoviska Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR (č.l. 80 a 83 pôvodného spisu) vyplyva, že tento nie je súčasťou cesty. V stanovisku ministerstva poukázalo na definíciu cestného telesa vyplyvajúcu z § 1 ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb., podľa ktorého cestné teleso je ohraničené vonkajšími hranami priekop, rigolov, násypov a zárezov svahov, zárubných a obkladových múrov, päťou oporných múrov a pri miestnych komunikáciách pol metra za zvýšenými obrubami chodníkov alebo zelených pásov. Hranica prejazdneho úseku cesty vyplyva aj z definície § 4 ods. 1 vyhlášky č. 35/1984 Zb., podľa ktorého šírkou prejazdneho úseku cesty je šírka vozovky s krajnicami medzi zvýšenými obrubami chodníkov. V stanovisku ministerstva sa uvádza aj to, že pre chodník okrem iného platí úplne iný režim správy a údržby ako pre cestu, napr. v zimnom období, kedy správca cesty (samosprávny kraj) nemôže odhŕňať sneh veľkou frérou aj na chodníku z dôvodov rozmerov tejto samostatnej technickej jednotky ako aj z dôvodu zachovania bezpečnosti chodcov.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného stanoviska ministerstva v nadväznosti na pasívnu legitimáciu žalovaného v tomto spore, ktorý podľa vyššie uvedeného nie je vlastníkom príľahlého chodníka k ceste III/068010 bol vypracovaný znalecký posudok znalcom z odboru geodézie J. Q. A. pod č. X/XXXX, ktorý z parcely KN C XXXX/XX vyčlenil parcelu KN C XXXX/XX, na ktorej sa nachádza spomínaný chodník a zvyšná parcela KN C XXXX/XX o výmere 1201 m² predstavuje plochu na ktorej sa nachádza cesta, ktorú znalec znázornil aj na pripojenom geometrickom pláne.

Žalobcovia ako prílohu žaloby predložili odborné vyjadrenie znalca na oceňovanie nehnuteľností J. V. M., ktorý ustálil výšku nájomného za parcelu KN C XXXX/XX na sumu 185,06 Sk/m² v roku 2005 a v rokoch 2006 a 2007 na sumu 245,99 Sk/m².

Na základe žiadosti zo dňa 19.6.2007 súd požiadal ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií o zaujatie stanoviska k tomu, či príľahlé chodníky sú súčasťou cesty (v danom prípade cesty III. triedy)

alebo nie sú. Z vyjadrenia ministerstva zo dňa 22.6.2007 (č.l. 80 pôvodného spisu) vyplýva citácia ustanovenia § 1 ods. 3 zákona 135/1961. Ďalej, že hranica prejazdneho úseku cesty vyplýva z definície § 4 ods. 1 vyhlášky č. 35/1984, ktorou sa vykonáva zákon č. 135/1961 Zb., pretože podľa druhej vety tohto ustanovenia „šírkou prejazdneho úseku cesty je šírka vozovky s krajinami medzi zvýšenými obrubami chodníkov (zelených pásov a pod); ak prechádza v obci cesta s priekopami (svahmi, múrmi, terasami), je šírka prejazdneho úseku určená ohraničením cestného telesa (§ 8 ods. 1)“. Ministerstvo taktiež poznamenalo, že uvedené má svoje opodstatnenie, teda aby chodník nebol súčasťou cesty III/068010, pretože pre chodník okrem iného platí úplne iný režim správy a údržby ako pre cestu, napr. v zimnom období, kedy správca cesty (samosprávny kraj) nemôže odhŕňať veľkou frézou aj na chodníku z dôvodov rozmerov tejto samostatnej technickej jednotky, ako aj zachovania bezpečnosti chodcov.

Na základe žiadosti zo dňa 10.7.2007 súd opätovne požiadal ministerstvo o doplnenie stanoviska s poukazom na skutočnosť, že do vlastníctva vyšších územných celkov prešli iba cesty II. a III. triedy, a teda či vlastníkom príslušného chodníka k ceste III. triedy je naďalej štát alebo iný subjekt. Podaním zo dňa 24.7.2007 ministerstvo poukázalo na to, že v predchádzajúcom stanovisku dostatočne objasnilo a definovalo rozdielnosť medzi cestou a chodníkom, ako aj opodstatnenosť tohto rozdielu z dôvodu zimnej údržby a zachovania bezpečnosti chodcov na chodníku. Podľa názoru ministerstva na veci nič nezmenila ani transformácia vlastníctva a správcovstva ciest II. a III. triedy a miestnych komunikácií z orgánov miestnej správy na obce a vyššie územné celky, čo bolo implementované aj zmenou zákona č. 135/1961 Zb. (nové znenie ustanovenia § 3d tohto zákona). Z vyjadrenia ministerstva zároveň vyplýva, že podľa § 3d ods. 2 a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. sú miestne komunikácie vo vlastníctve obcí, čo má svoje opodstatnenie aj z dôvodu správy a údržby s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb., z ktorého vyplýva, že správca komunikácie udržiava prejazdny úsek cesty v rozsahu zodpovedajúcom spôsobu údržby príslušnej voľnej trate; údržbu presahujúcu tento rozsah zabezpečuje príslušná obec, čím je dostatočne odôvodnená aj otázka súdu vo veci vlastníctva, resp. správcovstva chodníka k ceste III. triedy č. 068010.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 41 OZ, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

Podľa § 132 ods. 1 OZ, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

Podľa § 134 ods. 1 OZ, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Podľa § 134 ods. 2, OZ, takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb (§ 125).

Podľa § 134 ods. 3 OZ, do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

Podľa § 134 ods. 4 OZ, pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby.

Podľa § 129 ods. 1 OZ, držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa § 130 ods. 1 OZ, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Podľa § 130 ods. 2 OZ, ak zákon neustanovuje inak, má oprávnený držiteľ rovnaké práva ako vlastníak, najmä má tiež právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby.

Podľa § 123 OZ, vlastníak je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 458 ods. 1 OZ, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

Podľa § 2 ods. 1 zákona 427/1990 Zb. v platnom znení, o prevodoch vlastníctva štátu k niektorým veciam na iné právnické alebo fyzické osoby (ďalej len zákon) predmetom prevodu vlastníctva podľa tohto zákona sú hnutelné a nehnuteľné veci, ktoré ako majetková podstata prevádzkových častí organizácií pôsobiacich v oblasti služieb, obchodu a inej než poľnohospodárskej výroby tvoria alebo môžu tvoriť súbor, ktorý je ucelenou hospodárkou alebo majetkovou jednotkou (ďalej len „prevádzková jednotka“).

Podľa § 4 zákona, organizácie predajú prevádzkovú jednotku vo verejnej dražbe.

Podľa § 4 ods. 2 zákona, verejnú dražbu organizujú príslušné orgány Českej republiky alebo príslušné orgány Slovenskej republiky (ďalej len "príslušný orgán republiky").

Podľa § 4 ods. 3 zákona, príslušné orgány republík vyhotovia a potvrdia zoznamy prevádzkových jednotiek, ktoré budú ponúknuté na predaji. Zoznamy musia obsahovať

a) presné označenie prevádzkovej jednotky pomocou

1. názvu a miesta, kde sa prevádzková jednotka nachádza,

2. názvu a sídla organizácie, ktorá má k majetku právo hospodárenia,

3. súpisu pozemkov, stavieb, strojov a zariadenia a ďalších základných prostriedkov,

b) vyvolávaciu cenu s uvedením položiek, z ktorých sa skladá,

c) miesto, dátum a čas verejnej dražby,

d) miesto a spôsob zloženia dražobnej zábezpeky,

e) podmienky, za ktorých sa záujemcom umožní prehliadka prevádzkovej jednotky,

f) výšku úveru poskytnutého organizácii na obstaranie zásob pre danú prevádzkovú jednotku a podmienky pre poskytnutie nového úveru.

Podľa § 4 ods. 4 zákona, ak sa nevydražuje ako súčasť prevádzkovej jednotky stavba alebo pozemok, kde je prevádzková jednotka umiestnená, treba v zozname takisto uviesť ich presné označenie, osobu, ktorá je ich vlastníkom, alebo organizáciu, ktorá k nim má právo hospodárenia.

Podľa § 4 ods. 5 zákona, súčasťou zoznamu je aj súpis zásob podľa inventarizácie vykonanej ku dňu vyhotovenia zoznamu a ich cena.

Podľa § 4 ods. 6 zákona, zoznamy prevádzkových jednotiek musia byť zverejnené po dobu najmenej 30 dní pred dňom verejnej dražby; spôsob zverejnenia ustanovia zákony národných rád.

Podľa § 14 zákona, ak je predmetom predaja prevádzková jednotka, ktorá sa nachádza na pozemku, ku ktorému má právo hospodárenia organizácia, ktorej súčasťou je prevádzková jednotka, musí sa táto prevádzková jednotka predať aj s týmto pozemkom

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), pozemné komunikácie sa rozdeľujú podľa dopravného významu, určenia a technického vybavenia na

a/ diaľnice

b/ cesty

c/ miestne komunikácie a

d/ účelové komunikácie.

Podľa § 1 ods. 3 cit. zákona, pozemnú komunikáciu tvorí cestné teleso a jej súčasti. Cestné teleso je ohraničené vonkajšími hranami priekop, rigolov, násypov a zárezov svahov, zárubných a obkladových múrov, päťou oporných múrov a pri miestnych komunikáciách pol metra za zvýšenými obrubami chodníkov alebo zelených pásov.

Podľa § 3d ods. 2 cit. zákona (vlastníctvo a správa pozemných komunikácií), cesty II. triedy a III. triedy vrátane ich prejazdnych úsekov cez obce sú vo vlastníctve samosprávneho kraja, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Prejazdne úseky ciest II. a III. triedy cez colné priestory sú vo vlastníctve štátu.

Podľa § 3d ods. 3 cit. zákona, miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky č. 35/1984, ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (cestný zákon), prejazdným úsekom cesty sa rozumie úsek cesty vedúcej v území zastavanom alebo určenom na súvislé zastavanie; hranica tohto územia sa určí obdobne ako pri cestných ochranných pásmach (§ 15 ods. 2 <<http://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1984/35/19840701>>). Šírkou

prejazdneho úseku je šírka vozovky s krajinami medzi zvýšenými obrubami chodníkov (zelených pásov a podobne); ak prechádza v obci cesta s priekopami (svahmi, múrmi, terasami), je šírka prejazdneho úseku určená ohraničením cestného telesa (§ 8 ods. 1 <<http://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1984/35/19840701>>).

Podľa § 4 ods. 2 cit. vyhlášky, správca komunikácie udržiava prejazdny úsek cesty v rozsahu zodpovedajúcom spôsobu údržby príľahlej voľnej trate; údržbu presahujúcu tento rozsah zabezpečuje miestny národný výbor.

Podľa § 7 ods. 1 cit. vyhlášky miestne komunikácie sa rozdeľujú na

- a) miestne komunikácie I. triedy, medzi ktoré patria hlavné mestské komunikácie vyhovujúce technicky všetkým druhom dopravy (napríklad komunikácie, po ktorých sa vedie aj hromadná verejná doprava, zberné, výpadové a iné zvlášť významné mestské komunikácie),
  - b) miestne komunikácie II. triedy, medzi ktoré patria ostatné mestské komunikácie a komunikácie pokiaľ vyhovujú premávke všetkých druhov motorových vozidiel,
  - c) miestne komunikácie III. triedy, medzi ktoré patria ostatné miestne komunikácie, pokiaľ sú aspoň obmedzene prístupné premávke motorovými vozidlami,
  - d) miestne komunikácie IV. triedy, ktoré nie sú ani obmedzene prístupné premávke motorovými vozidlami (napríklad cestičky, chodníky, samostatné cyklistické cestičky, samostatné chodníky, schody a podobne).
- Podľa § 8 ods. 1 cit. vyhlášky, cestný pozemok tvorí teleso diaľnic, ciest a miestnych komunikácií a cestné pomocné pozemky. Teleso diaľnic, ciest a miestnych komunikácií je ohraničené zvýšenou obrubou chodníkov, prípadne zelených pásov, vonkajšími hranami cestných alebo záchytných priekop a rigolov, svahov cestných násypov a zárezov alebo vonkajšími hranami päty oporných múrov a tarasov alebo vonkajšími hranami koruny obkladových a zárubných múrov, prípadne vonkajšími hranami zárezov nad týmito múrmi.

Podľa § 78 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), účastníkom kolaudačného konania je stavebník, prípadne užívateľ (prevádzateľ), ak je v čase začatia konania známy.

Podľa § 78 ods. 2 cit. zákona, ak stavebný úrad zlučí s kolaudačným konaním konanie o zmene dokumentácie overenej v stavebnom konaní, sú účastníkmi konania aj tí účastníci stavebného konania, ktorých by sa zmena mohla dotýkať.

Podľa § 79 ods. 1 cit. zákona, kolaudačné konanie sa začína na návrh stavebníka. Návrh môže podať aj budúci užívateľ (prevádzateľ), musí však stavebnému úradu predložiť písomnú dohodu so stavebníkom o užívaní stavby.

Podľa § 79 ods. 2 cit. zákona, návrh na kolaudáciu stavby sa podáva písomne. V návrhu sa musí uviesť predpokladaný termín dokončenia stavby.

Podľa § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného do 1.2.2013, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Na základe doteraz vykonaného dokazovania mal súd za jednoznačne preukázané, že žalobcovia boli v čase od 17.1.2005 do 16.1.2007, teda v rozhodnom období, ktoré je predmetom žaloby, podielovými spoluvlastníkmi parcely KN C XXXX/XX, zastavaná plocha o výmere 1 578 m², evidovanej na LV č. XXX, k.ú. B., obec W., Y. W.. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že na predmetnej parcele sa nachádza cesta III. triedy č. 068010, ako aj príľahlý chodník. Zároveň je nesporné, že žalobcovia nadobudli vlastnícke právo na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený dňa 5.8.1998 od predávajúceho M. V. - B., ktorý vlastnícke právo nadobudol (spolu s V. V.) v rámci privatizácie v súlade so zákonom č. 427/1990 Zb. v platnom znení na verejnej dražbe konanej dňa 9.2.1992. Pôvodným vlastníkom predmetnej parcely

(pred privatizáciou), ktorá vznikla z parcel č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X P. XXXX/X bol Československý štát - OPP K., X., C. W., pričom na týchto parcelách bola v období od roku 1983 do roku 1992 realizovaná výstavba pozemnej komunikácie, ktorú realizoval ako stavebník štát, na nehnuteľnosti, ktorá bola v jeho vlastníctve, z čoho jednoznačne vyplýva, že pozemná komunikácia nie je neoprávnenou stavbou podľa § 135c Občianskeho zákonníka.

V prejednávanej veci súd už rozhodol rozsudkom zo dňa 27.6.2012, pričom dospel k záveru, že žalobcovia nie sú aktívne legitimovaní, keďže ich právni predchodcovia nemohli platne nadobudnúť vlastnícke právo vzhľadom na skutočnosť, že predmetom privatizácie mohla byť iba prevádzková jednotka a pozemky nachádzajúce sa pod touto prevádzkovou jednotkou, a keďže v čase privatizácie už bola parcela, ktorá je predmetom tohto konania zastavaná pozemnou komunikáciou, nemohla byť predmetom privatizácie (§ 14 zákona č. 427/1990 Zb. v platnom znení v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd v rámci zrušujúceho uznesenia zo dňa 18.7.2013 (sp. zn. 2Co/86/2012) okrem iného uviedol, že základnou podmienkou pre nadobudnutie vlastníctva k veciam vo vlastníctve štátu postupom podľa zákona č. 427/1990 Zb. bola existencia práva hospodárenia v prospech tej organizácie ktorej súčasťou bola dražená prevádzková jednotka a vo vzťahu k pozemku bola táto podmienka výslovne uvedená v ustanovení § 14 zákona č. 427/1990 Zb. Z vykonaného dokazovania (všetkých predložených listín) súd nezistil, aby pôvodný vlastník (K., Š..W.. W.Y.) nemal k predmetnej nehnuteľnosti zriadené právo hospodárenia a keďže žiaden iný subjekt sa doposiaľ úspešne nedomohol určenia vlastníckeho práva k tejto parcele, má súd za to, že na základe citovaného zákona nadobudol vlastníctvo k tejto parcele jej vydražiteľ.

V tejto súvislosti súd poukázal na ustanovenie § 19 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v platnom znení, ktorého praktický výklad v rámci súdnej praxe v podstate znamená prelomenie zásady „že nikto nemôže previesť na iného viac práv než má sám“ (nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet), teda v danom prípade to značí, že aj keď bola v rámci konkurzu do súpisu zahrnutá vec, resp. jej časť (pozemok), ktorá sa v čase privatizácie nenachádzala pod prevádzkovou jednotkou, jej vlastníkom sa stali žalobcovia bez ohľadu na to, že v tomto konaní vyšlo najavo, že časť pozemku sa nachádza mimo prevádzkovej jednotky a bola už v čase privatizácie zastavaná pozemnou komunikáciou. Právny predchodca žalobcov, ktorý vydražil v rámci privatizácie aj parcely, ktoré sú predmetom tohto konania (k týmto mal právo hospodárenia predchádzajúci vlastník - K. Š..W..), tieto ako ich vlastník v rámci konkurzu odpredal žalobcom, ktorí sa stali ich vlastníkami. Na základe vyššie uvedených skutočností je preto daná aktívna legitimácia žalobcov vo vzťahu pozemku nachádzajúcemu sa pod pozemnou komunikáciou.

V súvislosti s vlastníctvom právnych predchodcov žalobcov, na základe odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, súd skúmal aj možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. V tomto ohľade zistil, že v prejednávanej veci sa jedná o spôsobilý predmet vydržania a že už uplynula zákonom stanovená t.j. 10-ročná doba, keďže žalobcom je možné započítať vydržaciu lehotu ich právnych predchodcov, a to od 9.2.1992, kedy bol udelený príklep licitátora pri dražbe (nie od 11.3.1992 ako to uviedli samotní žalobcovia) a kedy vydražili okrem iných aj parcelu, ktorá je predmetom tohto konania. V súvislosti so splnením podmienok vydržania súd skúmal aj podmienku oprávnenosti držby, pričom žalobcovia, podľa názoru súdu, nemohli byť dobromyseľní, keďže parcela je zastavaná stavbou (pozemnou komunikáciou) a žalobcovia ju nemohli fakticky ovládať a s vecou nakladať ako s vlastnou, tak ako aj ich právny predchodca, preto podľa názoru súdu, vydržacia lehota nezačala plynúť ani žalobcom, ani ich právnemu predchodcovi. Táto skutočnosť však vzhľadom na platné nadobudnutie vlastníctva žalobcov v rámci konkurzu, nie je právne významná.

Vykonaným dokazovaním súd opätovne dospel k záveru, že v prejednávanej veci absentuje pasívna legitimácia žalovaného týkajúca sa vlastníctva príľahlého chodníka, čo vyplýva už z citovaného stanoviska ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR, keďže chodník netvorí súčasť cesty a vlastníctvo na žalovaného v zmysle § 3d ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. prešlo zo štátu iba k cestám II. a III. triedy. Stanovisko ministerstva napokon korešponduje aj s kolaudačným rozhodnutím, z ktorého vyplýva, že pozemná komunikácia bola odovzdaná do správy Okresnej správy ciest a chodník bol odovzdaný do správy Mestských komunikácií Prešov, pričom aj keď z vyjadrenia mesta Prešov vyplýva, že príľahlý chodník nie je majetkom mesta, neznamená to, že chodník patril v rozhodnom období žalovanému. V tomto ohľade súd konštatoval, že dôkazné bremeno preukázania skutočnosti vlastníctva chodníka je na samotných žalobcoch a nie na žalovanom, pričom v tomto smere podľa názoru súdu, žalobcovia nesplnili povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť (neuniesli dôkazné bremeno).

Žalovaný v rámci svojho vyjadrenia zo dňa 21.11.2013 s ohľadom na aspekt právnej istoty poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove (sp. zn. 9Co/62/2012 zo dňa 8.10.2013 a 9Co/78/2012 zo dňa

12.11.2013). Z týchto rozhodnutí vyplývajú právne závery, ktoré sú podstatné aj pre posúdenie nároku žalobcov v tomto konaní a z ktorých súd pri odôvodnení tohto rozsudku vychádzal.

V prejednávanej veci súd dospel k záveru, že žalobcovia boli v rozhodnom časovom období, ktoré je predmetom tohto konania vlastníkami parcely č. XXXX/XX o výmere 1 578 m². Nadobudnutie vlastníckeho práva však, bez ďalšieho, nezakladá automaticky vznik práva na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku, ktorý je zastavaný pozemnou komunikáciou, ktorá bola v rozhodnom období vo vlastníctve žalovaného. Stavba pozemnej komunikácie bola realizovaná v období od 14.3.1983 a bola aj právne dokončená vydaním kolaudačného rozhodnutia zo dňa 12.2.1992, pričom počas celého tohto obdobia bol vlastníkom pozemku, na ktorom bola stavba realizovaná československý štát.

Súd v tejto veci opätovne rozhodol rozsudkom zo dňa 30.1.2014 tak, že žalobu zamietol, pričom vychádzal zo záverov rozhodnutí krajského súdu (sp. zn. 9Co/62/2012 zo dňa 8.10.2013 a 9Co/78/2012 zo dňa 12.11.2013) a zo skutočností, že vlastníci parcely boli v rozhodnom období obmedzovaní vo výkone svojho vlastníckeho práva, keďže na ich pozemku sa nachádzala pozemná komunikácia a vzhľadom na tento charakter, bola táto užívaná vlastníkami motorových vozidiel, ktorí túto pozemnú komunikáciu využívali ako dopravnú cestu. V tejto súvislosti je ale potrebné rozlišovať medzi prípadmi zriadenia pozemnej komunikácie bez súhlasu vlastníka pozemku a medzi zriadením takejto komunikácie na pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby, pričom až následne po ukončení stavby a bezodplatnom užívaní pozemku vlastníkom stavby resp. ďalších subjektov - bežných užívateľov cesty, došlo k zmene vlastníctva pozemku jeho prevodom na inú osobu, pričom tento nový vlastník nemôže nadobudnúť k tomuto pozemku viacej práv ako mal predchádzajúci vlastník a pokiaľ pôvodný vlastník pozemku sám postavil stavbu (pozemnú komunikáciu), ktorá je v súčasnosti vo vlastníctve jeho právneho nástupcu, pričom tento pozemok sám zastaval a umožnil ho užívať iným osobám, obdobne ako aj nasledujúci vlastník pozemku (M. V. - B.) bez toho, aby si niektorý z týchto subjektov uplatnil akúkoľvek náhradu, nemôže si takéto právo uplatňovať ani nový vlastník pozemku, v danom prípade žalobcovia. Vzhľadom na uvedené teda zmena vlastníka pozemku nie je dôvodom na vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za nemožnosť užívania pozemku terajším vlastníkom pozemku, pokiaľ vlastník stavby túto postavil v súlade so zákonom na pozemku, ktorého bol v tom čase vlastníkom.

Odvolací súd uznesením zo dňa 24.6.2015 sp. zn. 2Co/119/2014 zrušil aj tento rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V rámci zrušujúceho uznesenia poukázal na judikatúru týkajúcu sa náhrady bezdôvodného obohatenia vzniknutého užívaním zastavaného pozemku na úkor vlastníka pozemku, keď v tejto súvislosti akcentuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 8/2009, resp. nález Ústavného súdu SR vo veci III. ÚS 237/09, či rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 52/2009. V týchto rozhodnutiach súdy konštatovali, že užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, rozsah ktorého plnenia je vyjadrený peňažnou čiastkou, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie, či prenajatie veci.

Ďalej odvolací súd uviedol, že: Vychádzajúc z takto danej skutkovej situácie je teda zrejmé, že žalovaný zaberá v rozhodnom období pozemok v spoluvlastníctve žalobcov, so spoluvlastníkmi nijako právne nevyrovnal, v dôsledku čoho sa bezdôvodne na úkor žalobcov obohatil a len samotný fakt, že ide o využívanie pozemku „pre všetkých“, teda na verejnoprospešný účel nemôže vlastníkov ukrátiť (do pozornosti rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/75/2012).

Je potrebné zdôrazniť, že ani prípadné potvrdenie skutočností, že predchodcovia žalobcov nežiadali náhradu ešte neznamená, že im zaniklo právo na náhradu. Nežadať náhradu znamená vo svojej podstate pasivitu pri zaberaní pozemku. Ak ide o otázku neuplatnenia práva zo strany predchodcov žalobcov je potrebné poznamenať, že neuplatnením práva na náhradu sa toto právo uplynutím času mohlo len maximálne oslabiť, pretože nie je vyňaté z premlčania (§ 100 ods. 2, 3 OZ). V prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z protiprávneho vzťahu pritom nejde o jednorazové právo, ale právo, ktoré vzniká v súvislosti s protiprávnym stavom - okupáciou pozemku a ten bol pretrvávajúci. Odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom konania je obdobie vlastníctva predmetného pozemku žalobcami, a to od 17.1.2005 do 16.1.2007.

Ako už bolo uvádzané, bezdôvodné obohatenie vzniká nielen v prípade, ak sa protiprávne rozmnoží majetok obohateného, ale aj vtedy, ak sa doterajší majetok nezmenšil. Niet dôvodu nevzťahovať uvedené pravidlo aj na stav, ak obohatený vrátane verejnoprávneho subjektu využíva pozemok bez právneho dôvodu na účely komunikácie, keď primeranú náhradu za bezdôvodné obohatenie v prípade sporu určí súd podľa okolností konkrétneho prípadu.

Zákonom č. 66/2009 Zb. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov došlo s účinnosťou od 1.3.2009 k zriadeniu vecného bremena na pozemky zastavané komunikáciami a užívanie pozemkov zastavaných komunikáciami nie je od účinnosti tohto zákona bez právneho dôvodu. Uvedený zákon explicitne neupravuje otázku náhrady za zriadenie vecného bremena. Niet žiadnej zákonnej prekážky na to, aby sa vlastníkov trpiaceho pozemku zastavaného pozemnou komunikáciou priznala primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena, a to do času, kým sa vlastníkov neposkytne podľa tohto zákona náhradný pozemok alebo kým sa neskončí konanie o pozemkových úpravách.

Vyššie spomínaný výstup zo zasadnutia občianskoprávneho kolégia Krajského súdu Prešov (10.1.2013) tak podporuje existenciu práva žalobcov na primeranú náhradu, ktorú by súd prvého stupňa mal určiť podľa okolností daného konkrétneho prípadu. Javí sa však ako správny záver súdu prvého stupňa o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného vo vzťahu k časti parcely označenej KN C XXXX/XX, na ktorej sa má nachádzať príľahlý chodník, a to z dôvodov uvádzaných prvostupňovým súdom v preskúmanom rozhodnutí.

S poukazom na vyššie uvedené závery, pri viazanosti prvostupňového súdu právnym názorom odvolacieho súdu, je zrejmé, že nárok žalobcov za žalované obdobie je ohľadom pozemku nachádzajúceho sa pod cestou daný, preto súd žalobe v tejto časti vyhovel a priznal žalobcom vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré je reprezentované nájomným v zmysle odborného vyjadrenia J.. V. M. (znalca v odbore stavebníctvo, odvetvie - pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností) zo dňa 10.1.2007 (č.l. 9 - 13 pôvodného spisu), na základe ktorého predstavuje nájomné za rok 2005 sumu 185,06 Sk za 1 m² a za roky 2006 a 2007 sumu 245,99 Sk za 1 m². Pokiaľ žalovaný namietal výšku nájomného a v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že je potrebné rozlišovať to, či je pozemok určený na podnikanie, resp. či slúži verejnemu záujmu, tak v tomto ohľade súd opätovne poukazuje na vyššie citované odôvodnenie zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že samotný fakt, že ide o využívanie pozemku verejnoprávnym subjektom na účely komunikácie nemôže vlastníkov pozemku ukrátiť.

Pri určení rozsahu užívania pozemku žalobcov žalovaným v rozhodnom období súd vychádzal zo znaleckého posudku č. X/XXXX znalca v odbore geodézie a kartografie J.. Q. A. (č.l. 92 pôvodného spisu), z ktorého vyplýva, že pozemok, na ktorom sa v rozhodnom období nachádzala cesta III. triedy predstavuje výmeru 1201 m² a pozemok, na ktorom sa nachádza chodník výmeru 377 m². Pri výmere pozemku 1578 m² a nájomnom za rok 2005 vo výške 185,06 Sk za 1 m², predstavuje nájomné za obdobie od 17.1.2005 do 31.12.2005 t.j. spolu za 349 dní sumu 279.211,- Sk, tak ako to určili aj samotní žalobcovia, pričom pri výmere 1201 m² to predstavuje sumu 212.505,- Sk. Totožným výpočtom súd určil aj výšku bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1.1.2006 do 31.12.2006, čo predstavuje sumu 295.434,- Sk a za obdobie od 1.1.2007 do 16.1.2007 sumu 12.946,- Sk, čo spolu predstavuje za celé žalované obdobie t.j. od 17.1.2005 do 16.1.2007 sumu 520.885,- Sk. Keďže žalobcovia boli podieloví spoluvlastníci, každý v podiele 1, pre každého z nich predstavuje bezdôvodné obohatenie za žalované obdobie sumu 260.442,50 Sk t.j. 8.645,12 EUR, ktorú súd priznal každému zo žalobcov, spolu so zákonným úrokom z omeškania vyplývajúcom z občianskoprávných predpisov, teda nie vo výške 14,25 % ročne, čo má predstavovať pravdepodobne obchodný úrok, ale keďže v danom prípade sa nejedná o obchodnoprávny vzťah, ale o občianskoprávny vzťah z titulu vydania bezdôvodného obohatenia na základe citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka, súd nepriznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške ktorú navrhoval a taktiež nepriznal tento úrok od 16.1.2007 tak ako to navrhoval žalobca, ale od 22.2.2007, teda nasledujúci deň po doručení žaloby v tejto veci žalovanému, keďže žalobcovia nepreukázali, aby boli žalovaného vyzývali na vydanie bezdôvodného obohatenia ešte pred podaním žaloby.

Vzhľadom na vyššie uvedené, teda súd zamietol žalobu v časti prevyšujúcej žalobcami žiadanú istinu, ako aj v časti týkajúcej sa výšky úroku z omeškania a počiatku omeškania.

Zamietnutie žaloby v časti istiny vyplýva zo skutočnosti, že vykonaným dokazovaním súd nemal za preukázané, aby bol žalovaný v rozhodnom období vlastníkom chodníka na pozemku žalobcov, pričom tak ako to vyplýva zo znaleckého posudku znalca J.. Q. A., táto časť predstavuje výmeru 377 m². V tomto ohľade súd poukazuje na už prezentované závery odôvodnenia pôvodných rozhodnutí v tejto veci, a teda vyjadrenia ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR zo dňa 22.6.2007, resp. 24.7.2007 (č.l. 80, 83 pôvodného spisu), z ktorých vyplýva, že pozemnú komunikáciu tvorí cestné teleso a jej súčasťou,

pričom cestné teleso je ohraničené vonkajšími hranami priekop, rigolov, násypov a zárezov svahov, zárubných a obkladových múrov, päty oporných múrov a pri miestnych komunikáciách za zvýšenými obrubami chodníkov a zelených pásov (§ 1 ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb.)

Z viacerých vyjadrení žalobcov vyplynulo, že názor, že na základe kolaudačného rozhodnutia bola cesta odovzdaná do správy a údržby Okresnej správe ciest Prešov a chodník bol odovzdaný do správy Správy mestských komunikácií Prešov a na základe prechodu práv tieto spadajú do vlastníctva mesta Prešov, je nesprávny a nepodložený žiadnym relevantným dôkazom. Podľa žalobcov sú vyššie uvedené skutočnosti z hľadiska právneho posúdenia veci dané ustanovením § 78 v spojení s § 79 zákona č. 50/1976 Zb., pričom je preukázané, že návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia podala Okresná správa ciest Prešov ako jediný navrhovateľ. Neexistuje návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia podaný zo strany iného subjektu ako prípadného budúceho užívateľa. Zákon pritom, podľa žalobcov, zo strany takéhoto subjektu vyžaduje nielen podanie návrhu (§ 79 cit. zákona), ale rovnako zaväzuje prípadného budúceho užívateľa, okrem podania návrhu na podanie kolaudačného rozhodnutia, predložiť i písomnú dohodu so stavebníkom o užívaní stavby. Žalovaný to, podľa žalobcov, v tomto konaní nepreukázal, a preto je zo zákona vlastníkom predmetnej stavby stavebník a po prevzatí stavby žalovaný.

Podľa názoru súdu citované ustanovenia § 78 a 79 zákona č. 50/1976 Zb. účinné v čase podania návrhu na vydanie kolaudačného rozhodnutia t.j. 17.9.1991 (č.l. 43 pôvodného spisu) nijakým spôsobom nezakladajú záver o tom, že vlastníkom sporného chodníka mala byť okresná správa ciest a následne potom v rozhodnom období žalovaný. Zo stavebného povolenia (č.l. 41 spisu) vyplýva, že stavebníkom stavby („štátna cesta III/06810 Prešov - vysieláč - privádzač na DI Prešov Ličartovce“) je Okresná správa ciest Prešov, ktorá bola, s poukazom na ustanovenie § 78 ods. 1 stavebného zákona, ako stavebník, účastníkom kolaudačného konania, pričom podľa § 79 ods. 1 sa kolaudačné konanie začína na návrh stavebníka, ktorý v tejto veci takýto návrh aj podal dňa 17.9.1991. Z ustanovenia § 79 ods. 1, veta druhá zároveň vyplýva, že návrh na kolaudáciu môže podať aj budúci užívateľ (prevádzateľ), ktorý však musí stavebnému úradu predložiť písomnú dohodu so stavebníkom o užívaní stavby. Toto ustanovenie však nie je obligatórne a uvádza iba možnosť kto iný okrem stavebníka môže podať návrh na začatie kolaudačného konania. Tieto skutočnosti ale, podľa názoru súdu, zakladajú záver, že okresná správa ciest mala byť po vydaní kolaudačného rozhodnutia aj vlastníkom chodníka, práve naopak, z kolaudačného rozhodnutia vyplýva, že stavba ako celok bola odovzdaná jednak do správy a údržby Okresnej správe ciest Prešov, ako aj Správe mestských komunikácií Prešov. Pokiaľ by mal byť vlastníkom cesty a chodníka iba jediný subjekt, tak by stavba bola samozrejme odovzdaná do užívania iba jednému subjektu, keďže však bola odovzdaná aj do Správy mestských komunikácií Prešov je nesporné, že užívateľom a následne aj vlastníkom stavby nebola iba Okresná správa ciest Prešov a následne na základe delimitácie žalovaný. Tieto závery si osvojil aj odvolací súd v rámci svojho rozhodnutia zo dňa 26.5.2010 (č.l. 296 pôvodného spisu, str. 10 rozsudku zo dňa 26.5.2010). Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že neexistuje návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia zo strany iného subjektu ako prípadného užívateľa a zákon podľa ich názoru zo strany takéhoto subjektu vyžaduje nielen podanie takéhoto návrhu, ale rovnako ho zaväzuje, okrem podania návrhu, aj na predloženie písomnej dohody so stavebníkom a užívaní stavby, tak v tomto ohľade súd nemá za to, že žalobcovia správne interpretovali znenie tohto zákona, keďže z ustanovenia § 79 ods. 1 vyplýva iba to, že kolaudačné konanie sa začína na návrh stavebníka a že tento návrh môže, okrem stavebníka, podať aj budúci užívateľ a vtedy musí predložiť písomnú dohodu so stavebníkom o užívaní stavby. V predmetnej veci subjektom, ktorý bol stavebníkom a ktorý podal návrh na kolaudáciu bola Okresná správa ciest Prešov, pričom to, že návrh nepodala aj Správa mestských komunikácií Prešov ako budúci užívateľ, nemôže zakladať záver o tom, že jediným, užívateľom a následne vlastníkom chodníka bola Okresná správa ciest Prešov.

V súvislosti s preukázaním pasívnej legitímácie na žalovanej strane, t.j. vlastníctva predmetného chodníka v rozhodnom období, súd opätovne zvyrazňuje skutočnosť, že povinnosť tvrdenia, ako aj dôkazná povinnosť v tomto ohľade zaťažuje samotných žalobcov a nie žalovaného, pričom žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali, že žalovaný bol v rozhodnom období vlastníkom predmetného chodníka.

Žalobcovia argumentovali aj tou skutočnosťou, že mesto Prešov, ako sa samo vyjadrilo, nebolo v rozhodnom období a ani teraz nie je vlastníkom predmetného chodníka, čo ale samo o sebe nepreukazuje skutočnosť, že vlastníkom bol práve žalovaný. Mesto Prešov v rámci vyjadrenia zo dňa 29.12.2015 (č.l. 455) uviedlo, že chodník v súčasnosti, ani v období rokov 2005 - 2007 nebol v evidencii majetku mesta a z tohto dôvodu nemožno na tento chodník aplikovať § 7 vyhl. 35/1984. V tomto ohľade

súd ale poukazuje na to, že pokiaľ mesto nemá vo svojej evidencii tento chodník, neznamená to že sa na neho nevzťahujú príslušné právne predpisy (§ 7 ods. 1, písm. d) vyhl. č. 35/1984, § 3d ods. 3 zák. č. 135/1961), z ktorých, podľa názoru súdu, vyplýva práve to, že vlastníkom chodníka je mesto a už vonkoncom to neznamená, že vlastníkom chodníka je žalovaný.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na to, že tunajším súdom je pod sp. zn. 11C/220/2010 (čl.501) vedené konanie, so zhodným obsahom, v ktorom žalobcu zastupuje totožný právny zástupca, ktorý zastupuje v tomto konaní žalovaného v 2. rade, z ktorého vyplýva, že na strane žalovaných vystupuje, v 1. rade Prešovský samosprávny kraj a v 2. rade mesto Prešov, pričom v tomto konaní z vyjadrenia mesta Prešov nevyplýva aby mesto namietalo svoju pasívnu legitímáciu a z fotografie, ktorá je súčasťou znaleckého posudku J.. A. (č.l. 93 pôvodného spisu), resp. z kópií katastrálnych máp, resp. geometrických plánov, ktoré sa nachádzajú v tomto spise (č.l. 262, 290, resp. 464) vyplýva, že predmetný chodník sa tiahne pozdĺž celej cesty t.j. od križovatky pri ZVL až po diaľnicu Prešov - Košice, a teda podľa názoru súdu je nepochybné, že sa jedná o totožný chodník, z čoho by vyplýval záver, že vlastníkom tohto chodníka je mesto Prešov, o čom svedčí aj už citované kolaudačné rozhodnutie, z ktorého vyplýva, že stavba ako celok (vrátane chodníka) bola odovzdaná dvom subjektom, pričom z logiky veci vyplýva, že chodník bol odovzdaný do užívania Správe mestských komunikácií Prešov.

V tomto ohľade sa javí byť nepochopiteľné, že mesto Prešov by síce bolo vlastníkom resp. správcom tohto chodníka, ale nie na jeho celom úseku, teda v určitom úseku by mu chodník nepatriel a v tomto úseku by ho ani nespravovalo, resp. by tam ani nerealizovalo údržbu. Na druhej strane je ale logické, že mesto sa v tejto veci vyjadruje tak, aby nebola založená jeho prípadná pasívna legitímácia v spore a tým aj hrozba plnenia v prospech žalobcov, avšak preukázanie týchto okolností zaťažuje žalobcov, ktorí, ako už bolo konštatované, nepreukázali, že vlastníkom predmetného chodníka v rozhodnom období bol žalovaný.

Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že s ohľadom na § 23 zákona č. 135/1961 Zb. („ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní“) a na jeho základe je nevyhnutné, aby o zaradenie chodníka do sietí miestnych komunikácií rozhodol miestny národný výbor v správnom konaní a žalovaný nepreukázal existenciu rozhodnutia o zaradení chodníka do siete miestnych komunikácií v správnom konaní, tak v tomto ohľade súd poukazuje, že ani nebolo povinnosťou žalovaného preukazovať túto skutočnosť a navyše pokiaľ aj chodník nebol zaradený do tzv. passportu miestnych komunikácií, podľa názoru súdu, to neznamená automaticky, že mesto Prešov nie je jeho vlastníkom. Podľa žalobcov tým, že nedošlo k zaradeniu chodníka do siete miestnych komunikácií v správnom konaní, nemožno hovoriť o predmetnom chodníku ako o miestnej komunikácii a na túto stavbu chodníka, resp. miestnu komunikáciu sa nevzťahuje ustanovenie § 3d ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb., čo znamená že chodník nie je vo vlastníctve mesta Prešov. V tomto ohľade súd ale opätovne poukazuje na skutočnosť, že z § 7 vyhlášky č. 34/1984 vyplýva ako sa rozdeľujú miestne komunikácie, pričom medzi miestne komunikácie IV. triedy patria aj chodníky a z ustanovenia § 3d ods. 3 zákona č. 135/1961 jednoznačne vyplýva, že miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí, preto záver žalobcov o tom, že chodník nie je vo vlastníctve mesta Prešov nie je prinajmenšom správny, resp. určite z toho nemožno vyvodiť záver, že jeho vlastníkom je žalovaný.

Vlastníctvo chodníka žalovaným v rozhodnom období žalobca odvodzuje aj od prílohy zmluvy o prevode vlastníctva pozemnej komunikácie č. ZM/2012 (č.l. 414 spisu) uzavretej medzi žalovaným ako prevodcom a Národnou diaľničnou spoločnosťou, a.s. ako nadobúdateľom, z ktorej vyplýva čo je predmetom zmluvy (pozemná komunikácia III 060801, mostné objekty, priepust, oporný múr, záchytné bezpečnostné zariadenia, zvodidlá, nadstavce nad zvodidlá, zábradlie, zvislé dopravné značenie, kanalizácia, kryt vozovky), pričom prílohou tejto zmluvy je aj identifikácia pozemkov nachádzajúcich sa pod dotknutou pozemnou komunikáciou, kde sú uvedené aj parcely 3145/21 vo výmere 291 m² a parcela 3145/27 vo výmere 1287 m², z čoho podľa názoru žalobcov vyplýva, že predmetom tejto zmluvy bol aj chodník, čo ale nie je pravdou, keďže to, čo bolo vlastníctvom žalovaného (predmet zmluvy) je jasne opísané v článku I tejto zmluvy, pričom je nepochybné a medzi účastníkmi ani nebolo sporné, že aj na týchto parcelách sa nachádza stavba cesty, ktorá vlastne zasahuje do týchto parciel, preto bola správne ako príloha zmluvy predložená aj „identifikácia pozemkov nachádzajúcich sa pod dotknutou pozemnou komunikáciou“, čo je vlastne pravdivé tvrdenie, keďže cesta (pozemná komunikácia) sa nachádza, okrem iných, aj pod týmito parcelami, čo ale samozrejme nesvedčí o tom, že na základe tejto zmluvy zo dňa 3.7.2012 žalovaný previedol aj vlastníctvo chodníka, keďže táto skutočnosť zo zmluvy, ani z jej príloh vôbec nevyplýva.

Súd zároveň poukazuje na dohodu o prechode majetku a s ním súvisiacich práv a povinností z vlastníctva štátu v správe Slovenskej správy ciest na Prešovský samosprávny kraj zo dňa 29.12.2013 (č.l. 75 pôvodného spisu), z ktorej jednoznačne vyplýva, že táto dohoda sa uzatvára v súvislosti s prechodom vlastníckych práv k cestám II. a III. triedy z vlastníctva štátu do vlastníctva Prešovského samosprávneho kraja, z čoho teda vyplýva, že prechod sa týkal ciest II. a III. triedy, nie vlastníctva k chodníkom.

Z kópie katastrálnej mapy (č.l. 290 spisu) vyplýva, že chodník je naznačený iba po parcelu 3145/21, čo môže v podstate budiť dojem, že chodník „nepatrí“ nikomu, avšak iba z toho, že tento chodník nie je zakreslený, nemožno vyvodiť záver, že by bol jeho vlastníkom v rozhodnom období žalovaný, pričom z už spomínanej fotografie, ktorá je súčasťou znaleckého posudku J. A. (č.l. 93 pôvodného spisu) však jednoznačne vyplýva, a je aj všeobecne známe, že chodník sa tiahne po celom tomto úseku, pričom žalovaný pri prevode pozemnej komunikácie na Národnú diaľničnú spoločnosť, a.s. nepotreboval vypracovať geometrický plán s tým, aby bol vyznačený aj chodník, nakoľko ako vyplýva z príslušných právnych predpisov, teleso ciest je ohraničené zvýšenou obrubou chodníkov a predmetom prevodu bola iba cesta, nie pozemky pod ňou.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, preto súd zamietol žalobu v časti vydania bezdôvodného obohatenia v rozhodnom období za užívanie pozemku, ktorý sa nachádza pod chodníkom.

Podľa § 142 ods. 3 O.s.p., aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaného zákonného ustanovenia, pričom úspech žalobcov predstavuje 75,9 % a neúspech 24,1 %, čo predstavuje rozdiel 51,8 %, preto súd žalobcom priznal takýto podiel na účelne vynaložených trovách konania.

Súd priznal trovy právneho zastúpenia žalobcu v 1. rade za tieto úkony právnej služby:

11.1.2007	Prevzatie a príprava zastúpenia (JUDr. Karabaš)	8.150,29 SKK	178,00 SKK
16.1.2007	Návrh na začatie konania (8.150,29 Sk - 20 %)	6.520,23 SKK	89,00 SKK
13.4.2007	Vyjadrenie týkajúce sa veci samej (8.150,29 Sk - 20 %)	6.520,23 SKK	89,00 SKK
13.6.2007	Účasť na ústnom pojednávaní (8.150,29 Sk - 20 %)	6.520,23 SKK	89,00 SKK
11.3.2008	Vyjadrenie týkajúce sa veci samej (8.150,29 Sk - 20 %)	6.520,23 SKK	95,00 SKK
1.12.2008	Prevzatie a príprava zastúpenia (JUDr. Molokáčová)	8.150,29 SKK	190,00 SKK
SPOLU		42.381,50 SKK	730,00 SKK
Spolu v EUR:		1.406,81 EUR	24,23 EUR
14.1.2009	Účasť na pojednávaní (270,54 EUR - 20 %)	216,43 EUR	3,48 EUR
22.1.2009	Odvolať proti rozsudku (270,54 EUR - 20 %)	216,43 EUR	3,48 EUR
26.5.2010	Účasť na ústnom pojednávaní (270,54 EUR - 20 %)	216,43 EUR	3,61 EUR
21.5.2012	Prevzatie a príprava zastúpenia (JUDr. Garaj)	270,54 EUR	7,63 EUR
20.6.2012	Účasť na ústnom pojednávaní (270,54 EUR - 50 %)	135,27 EUR	3,82 EUR
27.6.2012	Účasť na ústnom pojednávaní - vyhl. rozsudku (1/4 z 270,54 EUR) - 50 %	33,82 EUR	3,82 EUR
12.7.2012	Odvolať proti rozsudku (270,54 EUR - 50 %)	135,27 EUR	3,82 EUR
7.8.2012	Odvolať proti dopĺň. rozsudku (135,27 EUR - 50 %)	67,64 EUR	3,82 EUR
20.2.2013	Prevzatie a príprava zastúpenia (JUDr. Feciľak)	270,54 EUR	7,81 EUR
13.11.2013	Vyjadrenie týkajúce sa veci samej	270,54 EUR	7,81 EUR
27.11.2013	Účasť na ústnom pojednávaní (1/4 z 270,54 EUR)	67,64 EUR	7,81 EUR
22.4.2014	Odvolať proti rozsudku	270,54 EUR	8,04 EUR
12.11.2015	Vyjadrenie týkajúce sa veci samej	270,54 EUR	8,39 EUR
9.12.2015	Účasť na ústnom pojednávaní	270,54 EUR	8,39 EUR
13.1.2016	Účasť na ústnom pojednávaní	270,54 EUR	8,58 EUR

SPOLU:	4389,78 EUR	114,54 EUR
Trovy právneho zastúpenia bez DPH:	4.504,32 EUR	
DPH 20 %	900,86EUR	
Trovy právneho zastúpenia spolu s DPH:	5.405,18 EUR	
Iné trovy:		
súdne poplatky : 1) za návrh na začatie konania - 20.526,00 SKK (2007)	681,34 EUR	
2) za odvolanie z 22.1.2009 proti rozsudku z 14.1.2009	681,00 EUR	
3) za odvolanie z 12.7.2012 proti rozsudku z 27.6.2012	681,00 EUR	
4) za odvolanie z 18.4.2014 proti rozsudku z 31.1.2014	681,00 EUR	
5) znalečné (rozsudok z 14.1.2009)	16,23 EUR	
Spolu:	2.740,57 EUR	
Trovy konania spolu	8.145,75 EUR	
Pomerné trovy - 51,8 % zo sumy 8.129,52 EUR	4.219,50 EUR	

Súd nepriznal žalobcom trovy právneho zastúpenia za úkon označený ako vyjadrenie vo veci samej zo dňa 26.4.2010 realizovaný JUDr. Zuzanou Molokáčovou, nakoľko tento úkon nepovažoval za úkon účelný pre uplatňovanie práv žalobcov, keďže týmto podaním žalobcovia súdu iba predložili rozhodnutie na podporu svojich tvrdení, čo mohli samozrejme realizovať už aj v rámci podaného odvolania. Právna zástupkyňa si zároveň týmto podaním aj vyčíslila trovy konania, k čomu však zo strany súdu nebola vyzývaná.

Súd taktiež žalobcom priznal za účasť na pojednávaní dňa 27.6.2012, pri ktorom bol iba vyhlásený rozsudok trovy konania iba v rozsahu 1, , tak ako to vyplýva z ustanovenia § 14 ods. 5 písm. b) vyhlášky, nie 1 ako si to uplatnil právny zástupca žalobcu v 1. rade.

Súd taktiež nepriznal úkon označený ako vyjadrenie zo dňa 17.7.2012 realizovaný JUDr. Jánom Garajom, nakoľko týmto podaním žalobcovia iba súdu predložili na podporu svojich tvrdení rozsudok najvyššieho súdu, čo nemožno považovať za podanie vo veci samej potrebné pre účelné uplatnenie práv žalobcov, nakoľko toto podanie mohol právny zástupca realizovať už v rámci samotného odvolania (predložili rozhodnutia).

Súd zároveň nepriznal plnú náhradu za úkon označený ako odvolanie proti dopĺňaciemu rozsudku zo dňa 7.8.2012, keďže tento úkon mal byť účtovaný na základe § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky iba vo výške 1 základnej sadzby, ktorá mala byť пониžená ešte o 50 %, nakoľko sa nejedná o odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej, Súd preto priznal za tento úkon sumu 67,64 EUR.

Súd taktiež nepriznal trovy právneho zastúpenia za úkon označený ako návrh na zmenu žaloby zo dňa 30.9.2013, keďže žalobcovia si mohli tento nárok uplatniť už pri podaní samotnej žaloby, pričom v danom prípade sa jednalo o rozšírenie žaloby o príslušenstvo (úrok z omeškania) a skutočnosť, že žalobcovia si neuplatnili príslušenstvo už v rámci podanej žaloby, nemôže, podľa názoru súdu, zaťažovať žalovaného náhradou trov právneho zastúpenia za tento úkon.

Súd priznal právnenmu zástupcovi žalobcu v 1. rade (JUDr. Feciľak) za účasť na pojednávaní dňa 27.11.2013 iba 1 hodnoty úkonu, keďže pojednávanie bolo odročené bez prejednávania veci, nakoľko žalobca v 2. rade a jeho právny zástupca požiadali súd o odročenie pojednávania a navyše sa v rámci tohto pojednávania vyjadrila v podstate iba zástupkyňa žalovaného, keďže o to požiadala a súd jej to umožnil.

Súd taktiež nepriznal trovy právneho zastúpenia za úkon označený ako vyjadrenie vo veci samej 27.11.2013, keďže právny zástupca žalobcu v 1. rade iba súdu, ako aj protistrane na pojednávaní dňa 27.11.2013 predložil stručné písomné vyjadrenie, ktoré si nevyžadovalo samostatné písomné podanie, ale postačovala jeho prezentácia na samotnom pojednávaní.

Súd nepriznal trovy právneho zastúpenia ani za úkon označený ako porada s klientom zo dňa 17.1.2014, keďže právny zástupca túto poradu súdu nezdokladoval a žiadnym spôsobom nepreukázal.

Súd nepriznal právnenmu zástupcovi žalobcu v 1. rade (JUDr. Feciľak) trovy právneho zastúpenia za účasť na pojednávaní dňa 31.1.2014, keďže právny zástupca žalobcu v 1. rade tohto pojednávania nezúčastnil, pričom aj keď predložil substitučné splnomocnenie, ktorým poveril právneho zástupcu žalobcu v 2. rade, súd takéto zastúpenie taktiež nepovažoval za účelné, nakoľko právny zástupca žalobcu v 2. rade sa aj tak zúčastnil pojednávania, pričom u oboch žalobcov sa jednalo o úplne totožné nároky, ktoré si nevyžadovali rozličnú argumentáciu pri uplatňovaní nárokov žalobcov.

Súd taktiež nepriznal trovy právneho zastúpenia za úkon označený ako vyjadrenie týkajúce sa veci samej zo dňa 2.6.2014, nakoľko sa jedná o vyjadrenie žalobcu v 1. rade k odvolaniu žalobcu v 2. rade, pričom odvolania oboch žalobcov sú úplne totožné, preto musel mať žalobca v 1. rade vedomosť o obsahu

odvolania žalobcu v 2. rade a aj keď súd samozrejme vzájomne poslal odvolania žalobcov v 1. a 2. rade s tým, že sa majú možnosť vyjadriť k odvolaniu druhého zo žalobcov, súd takéto vyjadrenie vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o úplne totožný obsah odvolaní nepovažoval za účelné (žalobca v 2. rade napr. takéto vyjadrenie ani súdu nepredkladal).

Súd taktiež nepriznal trovy právneho zastúpenia za úkon označený ako vyjadrenie vo veci samej zo dňa 2.9.2014, keďže žalobca mohol toto vyjadrenie zakomponovať do samotného odvolania, resp. pokiaľ aj zaslal nejaké doplňujúce vyjadrenie, nemôže náhrada trov konania za takýto úkon zaťažovať protistranu, pričom takéto konanie taktiež nemožno považovať za účelné.

Právny zástupca žalobcu v 1. rade nepreukázal ani nezdokladoval ani poradu s klientom zo dňa 22.10.2015, preto súd nepriznal trovy právneho zastúpenia ani za tento úkon.

Súd nepriznal trovy právneho zastúpenia ani za úkon predloženie listín zo dňa 21.12.2015, keďže súd na predloženie týchto listín žalobcu v 1. rade nevyzýval. Navyše súd žiadal doklady cestou okresného úradu, odbor katastrálny.

Súd nepriznal trovy právneho zastúpenia ani za úkon označený ako štúdium spisu podľa § 13 ods. 2 písm. d) vyhlášky, keďže z tohto ustanovenia vyplýva, že sa má jednať o „ďalšiu poradu alebo rokovanie s klientom kratšiu ako jednu hodinu“, pričom právny zástupca takúto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom aj keď je súčasťou spisu úradný záznam o nazretí do súdneho spisu a vyhotovení kópií, takýto úradný záznam nesvedčí o realizácii tohto úkonu.

Súd priznal trovy právneho zastúpenia žalobcu v 2. rade za tieto úkony právnej služby:

11.1.2007	Prevzatie a príprava zastúpenia (JUDr. Karabaš)	8.150,29 SKK	178,00 SKK
16.1.2007	Návrh na začatie konania (8.150,29 Sk - 20 %)	6.520,23 SKK	89,00 SKK
13.4.2007	Vyjadrenie týkajúce sa veci samej (8.150,29 Sk - 20 %)	6.520,23 SKK	89,00 SKK
13.6.2007	Účasť na ústnom pojednávaní (8.150,29 Sk - 20 %)	6.520,23 SKK	89,00 SKK
11.3.2008	Vyjadrenie týkajúce sa veci samej (8.150,29 Sk - 20 %)	6.520,23 SKK	95,00 SKK
1.12.2008	Prevzatie a príprava zastúpenia (JUDr. Molokáčová)	8.150,29 SKK	190,00 SKK
SPOLU:		42.381,50 SKK	730,00 SKK

Spolu v EUR:		1.406,81 EUR	24,23 EUR
--------------	--	--------------	-----------

14.1.2009	Účasť na pojednávaní (270,54 EUR - 20 %)	216,43 EUR	3,48 EUR
22.1.2009	Odvolanie proti rozsudku (270,54 EUR - 20 %)	216,43 EUR	3,48 EUR
26.5.2010	Účasť na ústnom pojednávaní (270,54 EUR - 20 %)	216,43 EUR	3,61 EUR
21.5.2012	Prevzatie a príprava zastúpenia (JUDr. Garaj)	270,54 EUR	7,63 EUR
20.6.2012	Účasť na ústnom pojednávaní (270,54 EUR - 50 %)	135,27 EUR	3,82 EUR
27.6.2012	Účasť na ústnom pojednávaní - vyhl. rozsudku (1/4 z 270,54 EUR) - 50 %	33,82 EUR	3,82 EUR
12.7.2012	Odvolanie proti rozsudku (270,54 EUR - 50 %)	135,27 EUR	3,82 EUR
7.8.2012	Odvolanie proti doplň. rozsudku (135,27 EUR - 50 %)	67,64 EUR	3,82 EUR
6.9.2013	Prevzatie a príprava zastúpenia (JUDr. Lukáč)	270,54 EUR	7,81 EUR
13.11.2013	Vyjadrenie týkajúce sa veci samej	270,54 EUR	7,81 EUR
31.1.2014	Účasť na ústnom pojednávaní	270,54 EUR	8,04 EUR
9.4.2014	Odvolanie proti rozsudku	270,54 EUR	8,04 EUR
13.11.2015	Vyjadrenie týkajúce sa veci samej	270,54 EUR	8,39 EUR
9.12.2015	Účasť na ústnom pojednávaní	270,54 EUR	8,39 EUR
13.1.2016	Účasť na ústnom pojednávaní	270,54 EUR	8,58 EUR

SPOLU:		4.592,42 EUR	114,77 EUR
Trovy právneho zastúpenia bez DPH:		4.707,19 EUR	

DPH 20 %		941,44 EUR	
Trovy právneho zastúpenia spolu s DPH:		5.648,63 EUR	

Iné trovy:

súdne poplatky : 1) za návrh na začatie konania - 20.526,00 SKK (2007)	681,34 EUR
2) za odvolanie z 22.1.2009 proti rozsudku z 14.1.2009	681,00 EUR
3) za odvolanie z 12.7.2012 proti rozsudku z 27.6.2012	681,00 EUR

4) za odvolanie z 18.4.2014 proti rozsudku z 31.1.2014	681,00 EUR
5) znalečné (rozsudok z 14.1.2009)	16,23 EUR
Spolu:	2.740,57 EUR

Trovy konania spolu	8.389,20 EUR
Pomerné trovy - 51,8 % zo sumy 8.361,41 EUR	4.345,61 EUR

Súd nepriznal žalobcom trovy právneho zastúpenia za úkon označený ako vyjadrenie vo veci samej zo dňa 26.4.2010 realizovaný JUDr. Zuzanou Molokáčovou, nakoľko tento úkon nepovažoval za úkon účelný pre uplatňovanie práv žalobcov, keďže týmto podaním žalobcovia súdu iba predložili rozhodnutie na podporu svojich tvrdení, čo mohli samozrejme realizovať už aj v rámci podaného odvolania. Právna zástupkyňa si zároveň týmto podaním aj vyčíslila trovy konania, k čomu však zo strany súdu nebola vyzývaná.

Súd taktiež žalobcom priznal za účasť na pojednávaní dňa 27.6.2012, pri ktorom bol iba vyhlásený rozsudok trovy konania iba v rozsahu 1, , tak ako to vyplýva z ustanovenia § 14 ods. 5 písm. b) vyhlášky, nie 1 ako si to uplatnil právny zástupca žalobcu v 1. rade.

Súd taktiež nepriznal úkon označený ako vyjadrenie zo dňa 17.7.2012 realizovaný JUDr. Jánom Garajom, nakoľko týmto podaním žalobcovia iba súdu predložili na podporu svojich tvrdení rozsudok najvyššieho súdu, čo nemožno považovať za podanie vo veci samej potrebné pre účelné uplatnenie práv žalobcov, nakoľko toto podanie mohol právny zástupca realizovať už v rámci samotného odvolania (predložili rozhodnutia).

Súd zároveň nepriznal plnú náhradu za úkon označený ako odvolanie proti dopĺňaciemu rozsudku zo dňa 7.8.2012, keďže tento úkon mal byť účtovaný na základe § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky iba vo výške 1 základnej sadzby, ktorá mala byť пониžená ešte o 50 %, nakoľko sa nejedná o odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej, Súd preto priznal za tento úkon sumu 67,64 EUR.

Súd taktiež nepriznal trovy právneho zastúpenia za úkon označený ako návrh na zmenu žaloby zo dňa 30.9.2013, keďže žalobcovia si mohli tento nárok uplatniť už pri podaní samotnej žaloby, pričom v danom prípade sa jednalo o rozšírenie žaloby o príslušenstvo (úrok z omeškania) a skutočnosť, že žalobcovia si neuplatnili príslušenstvo už v rámci podanej žaloby, nemôže, podľa názoru súdu, zaťažovať žalovaného náhradou trov právneho zastúpenia za tento úkon.

Súd nepriznal trovy právneho zastúpenia ani za úkon označený ako porada s klientom zo dňa 23.1.2014, keďže právny zástupca túto poradu súdu nezdokladoval a žiadnym spôsobom nepreukázal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.